

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **AZ Homeservice s.r.o.**, IČO 28970420
sídlem Křenova 438/7, Praha 6
zastoupen BD Consult, s.r.o., IČO 25615955
sídlem Jeseniova 1196/52, Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j.: 15829/14/5000-14504-711529

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j.: 15829/14/5000-14504-711529 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

napadené rozhodnutí), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 ze dne 14. 3. 2014, č. j. 1441291/14/2006-24902-109444 (dále též rozhodnutí správního orgánu I. stupně), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

2. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil skutkový stav věci a rozhodl v rozporu s platnou právní úpravou i stávající judikaturou. Žalobce má za to, že doložil splnění podmínek stanovených v § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád) předloženým výkazem – rozvahou a soupisem zakázek, jejichž realizaci v nejbližší době očekával. Namítl porušení základních zásad správy daní – konkrétně § 5 odst. 3, § 6 odst. 3, § 6 odst. 4, § 7 odst. 2 daňového řádu., neboť správcem daně nebylo specifikováno, jaké podklady mají být k žádosti přiloženy. Tak např. na straně 5 napadeného rozhodnutí požadoval žalovaný odborný ekonomický posudek k tomu, že je žalobce podnikem v obtížích., přičemž ze zákona takový požadavek nevyplývá. Stejně tak nutnost doložení aktivního vymáhání pohledávek nevyplývá z žádných předpisů. Žalobce nemohl vědět, že finanční orgány takový dokument vyžadují.
3. Žalovaný výslovně uvedl, že z předložené rozvahy lze vyčíst, že krátkodobý finanční majetek dosahuje výše 441 778,83 Kč, což je částka, která převyšuje výši nedoplatku na dani z přidané hodnoty. Dle žalobce však bylo třeba, aby žalovaný přihlédl k tomu, že vedle žádosti o posečkání s úhradou daně z přidané hodnoty žádal o posečkání i ohledně daně z příjmů právnických osob. Zmiňovaná částka krátkodobého finančního majetku nemůže stačit na pokrytí daňových závazků žalobce, a proto navrhoval rozložení úhrad na měsíční splátky. Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že alespoň daň z přidané hodnoty mohl uhradit v plné výši. Naopak mělo být přihlédnuto k tomu, že žádá o posečkání i s daní z příjmů právnických osob a že podniká ve stavebnictví, které má sezonní charakter. Stav finančních prostředků firmy vylučoval možnost zaplatit daň najednou.
4. Žalobce označil napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná, neboť se nevyjádřila k té části žádosti, kdy žádal o posečkání daně z příjmů zpětně. Dle žalobce nelze souhlasit s odůvodněním žalovaného, že pokud správce daně neshledal důvody pro rozložení úhrady daně na splátky, nebyly zde důvody ani pro povolení posečkání zpětně. Jedná se o dva samostatné požadavky, žádost o povolení úhrady ve splátkách a žádost o posunutí termínu splatnosti z původní splatnosti vázané na termín podání daňové přiznání na 4. 2. 2014. Na druhý požadavek správce daně nijak nereagoval.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas s právními názory žalobce uvedenými v žalobě. Institut posečkání úhrady daně je nutné vnímat jako poskytnutí úlevy daňovému subjektu, a to v tom smyslu, že je mu umožněno odložit jeho daňovou povinnost na pozdější termín, a i když je žadatel s úhradou již v prodlení, nevzniká povinnost hradit úrok z prodlení a ani není možné vůči žadateli vést daňovou exekuci. Musí být zřejmé, že povolení posečkání úhrady daně povede k následnému dobrovolnému splnění daňové povinnosti.
6. K námitce, že žalobce nebyl vyzván podle § 92 odst. 3 daňového řádu k prokázání jím tvrzených skutečností, čímž mělo být porušeno několik základních zásad správy daní,

žalovaný uvedl, že podle § 134 odst. 3 písm. b) daňového řádu je řízení o povolení posečkáni dílčím řízením ve fázi placení daní, aplikovat zde § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu tedy nelze. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobce od roku 2011 řádně neplatí přiznané a způsobem podle § 140 odst. 1 daňového řádu vyměřené daňové povinnosti. Žalobce uhradil daňovou povinnost za zdaňovací období roku 2010 pouze postupně a částečně, další daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2011 a 2012 nebyly uhrazeny vůbec, zároveň žalobce žádal o posečkáni daně z přidané hodnoty ve výši 319 172 Kč. Pokud se jedná o důvody posečkáni podle § 156 odst. 1 písm. a) a c) daňového řádu, tyto nebyly prokázány. Ohledně posečkáni podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu žalovaný uvedl, že podmínky pro toto povolení neshledal. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

7. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 8. 11. 2013 byla doručena správnímu orgánu I. stupně (správce daně) žádost žalobce, kterou žalobce žádal o povolení možnosti zaplatit daňový nedoplatek dle vyrozumění o nedoplatku č. j. 5216179/13/2006-24902-109444, kde byl vyčíslen nedoplatek na dani z příjmů právnických osob ve výši 595 048 Kč a na dani z přidané hodnoty ve výši 319 172 Kč, ve splátkách. Žalobce navrhl splátky platit vždy ke dni 20 každého měsíce ve výši 50 000 Kč tak, aby byla dlužná částka zaplacená nejpozději ke konci roku 2014. Svou žádost žalobce odůvodnil tím, že vzhledem k horšímu hospodářskému výsledku za rok 2013 není schopen zaplatit celkovou částku najednou. K žádosti byly připojeny účetní doklady o výnosech a nákladech za rok 2013.
8. Dne 6. 1. 2014 vydal správce daně rozhodnutí, č.j.: 136753/14/2006-24902-109444, kterým zamítl žádost žalobce o posečkáni úhrady daně z příjmů právnických osob.
9. Dne 4. 2. 2014 byla správci daně doručena další žádost o posečkáni daně z přidané hodnoty, ve které žalobce uvedl, že splňuje podmínky stanovené v § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu. V žádosti uvedl zakázky, které by měly realizovány v únoru a březnu 2014. Zdůraznil, že stavební práce jsou sezonního charakteru, a proto má v zimních měsících horší likviditu. Žádá tedy o posečkáni daně a povolení úhrady daně ve splátkách ve výši 27 000 Kč měsíčně. Dále v žádosti uvedl, že žádá kromě povolení splátek o posečkáni daně z příjmů ve výši 595 048 Kč a daně z přidané hodnoty ve výši 319 172 Kč tak, že termín splatnosti těchto dlužných daní se posunuje z původní splatnosti na 4. únor 2014 s tím, že do tohoto data nebude vyměřován úrok z prodlení z titulu pozdní úhrady daně. K žádosti žalobce připojil bilanci aktiv a pasiv za rok 2013.
10. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2014, č.j. 1441291/14/2006-24902-109444, správce daně shora uvedenou žádost zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že k datu podání žádosti vykazoval účet daně z přidané hodnoty nedoplatek ve výši 298 862 Kč. Správce daně dále poukázal na smysl instrumentu posečkáni s tím, že důvody zakládající opodstatnění pro povolení posečkáni úhrady daně musí prokázat daňový subjekt. Z předložené rozvahy vyplývá, že daňový subjekt disponuje krátkodobým finančním majetkem ve výši 441 778,83 Kč., tato částka převyšuje částku nedoplatku daně z přidané hodnoty. Nedoplatek na dani z přidané hodnoty daňový subjekt vykazuje nepřetržitě od roku 2010. Nejedná se tedy o přechodný stav. Nedostatek disponibilních prostředků není sám o sobě dostatečným důvodem pro povolení posečkáni. Daňový subjekt by se musel nacházet v takové situaci, kdy by nebyl schopen úhrady nedoplatku ani zpeněžením svého majetku, případně úvěrem. Tvrzený likvidační efekt nebyl z předložené rozvahy osvědčen. Z rozvahy také vyplývá, že daňový subjekt eviduje pohledávky ve výši 9 468 tis. Kč, ale

bez bližší specifikace o jejich splatnosti a vymahatelnosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

11. Dne 9. 6. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a poté se vyjádřil k odvolacím důvodům. K námitce, že se prvostupňové rozhodnutí nevypořádalo výslovně se žádostí o posunutí termínu splatnosti, uvedl, že lze konstatovat, že pokud správce daně neshledal důvody pro povolení splátek, nebyly zde důvody ani pro povolení posečkání zpětně. Proto se nejedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí. V této souvislosti dále žalovaný poukázal na to, že za dobu posečkání se sice nepředepisuje úrok z prodlení, ale dle § 157 odst. 3 daňového řádu se předepisuje úrok z posečkání. Žalovaný odkázal na ustanovení § 156 odst. 1 daňového řádu s tím, že institut posečkání daně je nutné vnímat jako poskytnutí úlevy daňovému subjektu, proto daňový řád obsahuje taxativní výčet důvodů, kdy je možné tuto výhodu žadateli poskytnout. Řízení o povolení posečkání je podle § 134 odst. 3 písm. b) daňového řádu dílčím řízením ve fázi placení daní. Proto zde už dle žalovaného nelze aplikovat § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu a vyzývat daňový subjekt k prokázání tvrzených skutečností. Podání žádosti o posečkání je dispozičním oprávněním daňového subjektu a je na něm, co v žádosti uvede a jaké podklady k žádosti předloží či označí. Žadatel musí svou situaci popsat a doložit relevantními důkazními prostředky. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že jednou ze základních skutečností, kterou musí správce daně při rozhodování o povolení posečkání zvažovat, je základní cíl správy daní, jímž je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (§ 1 odst. 2 daňového řádu). K možnosti povolení posečkání z důvodů uvedených v § 156 odst. 1 písm. a) a d) daňového řádu žalovaný konstatoval k tvrzeným následkům, které by byly spojeny s neprodlenou úhradou daně, že z předložené rozvahy vyplývá, že žalobce nevlastní žádný dlouhodobý majetek, takže nemůže nabídnout žádnou záruku na pozdější úhradu. K tvrzeným zakázkám nedoložil žádné dokumenty, ze kterých by žalovaný mohl toto tvrzení osvědčit. Krátkodobé pohledávky činí 9 468 087, 56 Kč, což vyvolává pochybnosti, zda se žalobce snaží aktivně vymáhat své pohledávky. Krátkodobé závazky jsou pak v takové výši (7 665 011,97 Kč), že vznikají pochybnosti o přechodnosti nepříznivé finanční situace. Rovněž tvrzení o druhotné platební neschopnosti nebylo nijak doloženo. K námitce žalobce, že správce daně nezohlednil žádost o posečkání úhrady daně z příjmů právnických osob, žalovaný uvedl, že správce daně poukázal na to, že alespoň daň z přidané hodnoty by mohla být uhrazena v plné výši. Správce daně se nesnažil zkreslit žalobcovu finanční situaci. K důvodu posečkání vymezenému v § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu žalovaný uvedl, že k prokázání toho, že je podnik v obtížích, by bylo nutné doložit odborný ekonomický posudek. Žalovaný rovněž vzal v potaz, že žalobce od roku 2011 řádně neplatil přiznané a způsobem podle § 140 odst. 1 daňového řádu vyměřené daňové povinnosti. Žalobce uhradil svou daňovou povinnost za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí 2010 a další daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty byly hrazeny částečně nebo vůbec. Nelze tedy zohlednit tvrzení, že žalobce podniká v oblasti, která má sezonní charakter. Závěrem žalovaný zdůraznil, že účelem posečkání je poskytnout daňovému subjektu dočasnou úlevu od plnění jeho daňových povinností, nikoli poskytnutí úvěru na obnovu podnikatelských aktivit. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žádosti nemohlo být vyhověno.
12. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání

předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť žalobce vyslovil dodatečně souhlas s rozhodnutím bez jednání a žalovaný s takovým postupem nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

13. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky, a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období, nebo d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou.
14. Interpretací § 156 odst. 1 daňového řádu se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014 – 29, v němž uvedl, že *„institut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (§ 156 daňového řádu) je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se benefícia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Jestliže má však správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu žadatel poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky.“*
15. Se shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014 – 29 je v souladu názor vyslovený v napadeném rozhodnutí, že § 92 odst. 4 daňového řádu správci daně ukládá povinnost vyzvat žadatele k tomu, aby svoje tvrzení prokázal důkazními prostředky, pouze v souvislosti s nalézacím řízením (stanovením daně), nikoli ve fázi placení daní. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti o posečkání daně podle § 156 daňového řádu, bude žádost zamítnuta. Správní orgány tedy neměly povinnost vyzvat žalobce k předložení dalších podkladů podle § 92 odst. 4 daňového řádu. V této souvislosti je nutno nahlížet na námitky žalobce ohledně porušení základních zásad daňového řízení jako na nedůvodné.
16. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010 – 70, který se zabýval institutem posečkání daně zakotveným v § 60 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (zrušen k 1. 1. 2011 daňovým řádem), který je aplikovatelný i na výklad institutu posečkání daně podle § 156 odst. 1 daňového řádu. Ve vztahu k § 60 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nastanou-li zákonem předvídané podmínky pro povolení splátek daně, musí je správce daně na žádost povolit. Diskreční oprávnění se uplatní až při vlastním rozhodování o konkrétní výši povolených splátek a stanovení splátkového kalendáře. Napadené rozhodnutí není s tímto názorem v rozporu. V daném případě nebylo žádosti vyhověno proto, že žalobce naplnění podmínek pro povolení posečkání

neprokázal, nejednalo se tedy o případ, kdyby byl naplněn některý z důvodů posečkání a správce daně by přesto žádost o posečkání úhrady daně zamítl.

17. V posuzovaném případě žalobce požádal o povolení splátek na úhradu daně (dále jen posečkání) a svou žádost doložil bilancí aktiv a pasiv v plném rozsahu za období od 1. 1. 2013 do 31. 10. 2013. Žalobce v žádosti uvedl, že není schopen zaplatit celkovou částku najednou, že dluží i na dani z příjmů a že nutnost neprodlené úhrady by mu způsobila vážnou újmu. Nebyl by schopen podnikat, protože realizace jeho zakázek vyžaduje finanční prostředky k nákupu materiálu. Výnos z ukončení podnikání by byl nižší než vytvořená daň v příštím zdaňovacím období. Jako důvody pro posečkání úhrady vymezil důvody stanovené v § 156 odst. 1 písm. a), c) a d) daňového řádu. Žalobce nesouhlasí s tím, jakým způsobem byla posouzena jeho situace, že nebylo přihlédnuto k výši nedoplatku na dani z příjmů právnických osob. Dle žalobce splňuje podmínky pro posečkání vymezené v žádosti.
18. Žalovaný analyzoval žalobcem předložené doklady a konstatoval, že v daném případě nelze dovodit, že se jedná o přechodnou nepříznivou majetkovou situaci. Finanční situace žalobce a skutečnost, že ani za předcházející zdaňovací období nezaplatil vyměřené daně, vedla žalovaného k závěru, že se nejedná o stav dočasný a že není dostatečně doloženo, že žalobce daňovou povinnost v dalším období dobrovolně splní. K důvodům podané žádosti žalovaný zdůraznil, že žalobce žádnými jinými doklady než předloženou bilancí aktiv a pasiv neprokázal svá tvrzení. Ohledně pohledávek a tvrzení o druhotné platební neschopnosti nepředložil žádné doklady, ze kterých by bylo zřejmé, o jaké pohledávky se jedná a zdali jsou vymahatelné a jaká opatření k jejich zaplacení činí. Rovněž tak výčet budoucích zakázek bez jediného dokladu nelze považovat za dostatečný průkaz toho, že povolení posečkání úhrady daně by splnilo svůj účel. Obava žalovaného vyslovená v napadeném rozhodnutí, že povolení posečkání v tomto případě by mohlo vést k tomu, že daň nebude uhrazena vůbec, je dle názoru soudu na místě a odpovídá zjištěným skutečnostem. Žalovaný oprávněně přihlédl i k tomu, že žalobci byl poskytnut dlouhodobý bankovní úvěr ve výši 400 000 Kč. Pokud se jedná o celkovou výši nedoplatků žalobce na dani z příjmů právnických osob a na dani z přidané hodnoty, tyto sice v jejich souhrnné výši nebyl žalobce schopen uhradit najednou, ale nelze správci daně vytýkat, jestliže srovnával výši finančních prostředků, kterými žalobce disponoval, a pouze výši nedoplatku daně z přidané hodnoty. Žalobce neprokázal své tvrzení, že i zaplacení částky 319 172 Kč by pro něj znamenalo vážnou újmu, či by vedlo k zániku jeho podnikání. Vybrat tuto daň najednou možné bylo. Jestliže není zcela zřejmé, že povolené posečkání povede ve svém výsledku k dobrovolnému uhrazení daně a jestliže žalobcem předložené doklady neposkytují úplný obraz o jeho finanční situaci, bylo na místě podanou žádost zamítnout. V této věci je třeba zdůraznit, že povolení posečkání úhrady daně přináší daňovému subjektu určitá zvýhodnění, proto je na něm, aby svou žádost řádně zdůvodnil a prokázal tvrzené skutečnosti.
19. Pokud se jedná o žádost, aby správce daně rozhodl, že termín splatnosti dlužných daní se posunuje z původní splatnosti na 4. února 2014, nebylo sice o tomto návrhu samostatně rozhodnuto, ale nebyly-li shledány důvody pro povolení posečkání, nebyl ani důvod ke stanovení termínu splatnosti.
20. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

21. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 31. května 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu